

Иван Найденов от Казанлък, Иосиф Дайнелов от Русе, Иванчо Х. Петров от Котел, Стоил Попов и Стоян Буйнов от Калофер и Стефан Гидиков от Сливен. Към тях по-късно се присъединил Д-р Хр. Стамболски от Казанлък. Дружината била известна на Илариона Макариополски, Г. Кръстевич и Петко Р. Славейков. От тия българи сетне Стоил Попов бил се преместил в Русе, дето Мидхат паша, валията на Дунавския вилает, го назначил за редактор на в. „Дунав“, издаван на турски и на български език.

В качество на търговец Левски се явява с препоръчено писмо до Стефана Илича в Цариград¹⁾. Илич го приема и веднага му намира безопасно място, па свиква приятелската дружина. Д-р Стамболски ето как описва посещението на дякона Левски: „Стефан Илич введе в кантората си един никому непознат млад момък, среден ръст, синьок, с оскъдни тънки руси мустаки, с рядка малка брада. Илич препоръча гостенина с думите „Васил Левски“ и веднага накратко разказа подвизите на апостола, като добави, че сам той ще каже няколко думи и ще излезе, защото бърза, — чака го другар някъде.

Левски зел думата и рекал: господа, надявам се да сте посветени във всичките подробности на предприетото от нас свято дело. Научих се, че от години вие съчувствувате на всички, които работят за освобождението на България, имате дори и

¹⁾ Духовна култура, Соф. 1920, год. I, кн. 3 и 4.